

ПОЧАТОК, ЯКОГО НЕ ОМИНУТИ

Життя — це вічна історія...

Її події відбуваються таємно, факти розтягуються у часі, деталі розкриваються із запізненням, з'являються і підозріло зникають окремі персонажі. З часом ми забуваємо багато подій і людей, ніби в пам'яті утворилася діра, звідки витекли спогади. І не дає лише спокою одне запитання: те, що коїться, — реальність чи примхлива вигадка?

ВІКОНЦЕ НОМЕР П'ЯТЬ

У залі очікування міжнародного комерційного банку голосова машина повторювала запрограмованим голосом номер «сто дев'яносто дев'ять».

Власником номера був літній чоловік в інвалідному візку в супроводі дружини, яка стояла позаду візка й штовхала його за потреби вперед. Поганий зір не дозволяв стареньким розгледіти свій номер в електронній черзі обслуговування клієнтів.

Після відчайдушних спроб дідусь так і не зміг роздивитися номер на маленькому екрані, тому звернувся до одного з клієнтів банку. Той підказав, як бути, і його голос підхопила голосова машина:

— Клієнте номер сто дев'яносто дев'ять, підійдіть, будь ласка, до віконця номер п'ять...

Люди в черзі подавали старенькій парі сигнал, аби ті підійшли до вікна 5, але вони не встигли. Бідолашні намагалися сприйняти пораду, та їх відволікав голос автомата, який щось собі там повторював:

— Клієнте номер двісті, підійдіть, будь ласка, до віконця номер п'ять...

Літня пара стала беззмістовною цифрою у рівнянні часу.

ПОТОП

Закон людей того часу казав: «Після мене хоч потоп». Яюсь хвилі розбушувались і поглинули всіх. Люди потонули, а потоп залишився.

НЕ НАБЛИЖАТИСЯ

Він опинився за околицями міста, дивився на сонце, довіривши свою ходу вітрові: спостерігав, крок за кроком, глядів перед собою, перебуваючи десь посеред пустелі. Уточнив напис на табличці: «Не наближатися... Мінне поле».

Він стояв спантеличений, з чола капав піт. Розум наводив його на думку, що він уже пройшов кілька кроків мінним полем і дотепер не підірвався — тож що буде, коли він візьме свої сліди як орієнтир і повернеться тими ж кроками назад, до безпеки? Його тіло зосередилось у напрузі, і тут він прокинувся.

АНГЕЛ

Чоловік літ шістдесяти переходить вулицю, петляючи між машинами, що зупиняються перед ним, пропускаючи. Роки зігнули його спину, змусили спертися на палицю.

Одягнений у старомодний костюм, він ледве тримається, аж поки не доходить до кафе, розташованого через дорогу, й не падає знесилений.

Зібралася юрба. Йому стало зле: задуха та судоми посилювалися, зубні протези тиснули, бракувало повітря. Люди навколо стояли розгублені — дехто кричав, що треба викликати швидку, інші гукали аптекаря. Поки тривала метушня, бідолашному ставало дедалі гірше.

Тим часом крізь ряди тих, хто зібрався навколо чоловіка, пройшла дівчина в яскравій сукні. Кількома вправними рухами вона виправила ситуацію — надала першу допомогу, коли спазми задухи вже добивали нещасного. Вона вийняла зубні протези з рота, натиснула на шию та горло чоловіка, контролюючи його відновлене дихання. Стан постраждалого покращився, люди навколо потроху заспокоювалися, і старенький на руках у дівчини почав був уже приходити до тями.

Аж ось чоловік ожив. Спантеличений, ніби щойно повернувся з того світу, знервований через натовп довкола, він чув голоси, які його заспокоювали,

запевняючи, що і він сам, і його речі у безпеці. А дівчина, яка спокійно й вправно виконала своє завдання, кудись непомітно зникла.

Після того як постраждалий повністю оговтався, всі почали шукати ангела, але не знайшли жодного її сліду. Окрім нового життя, яке вона подарувала літньому чоловікові.

ЛИСТ ДУШІ

Минуло багато часу від їхньої останньої зустрічі, тож він відкрив свій щоденник і записав:

«Я сумую за своєю душею, яку я відчуваю тільки в твоїй присутності. За переплетенням наших голосів у одній спільній душі, за їхнім гомоном у святилищі наших сердець.

Як же мені хочеться опинитися подалі від цього світу й дістатися нашого «Я», зринуть до небес, бачити очі та слухати шепіт почуттів, що їх не відділяє жодна відстань і ніяке місце не має влади над нами, — туди, де сама мова втрачає свою владу й стає бранцем наших сердець.

Мені так бракує нашої спільної мови, яка приведе нас до обіцяного берега, допоможе завершити блукання, віднайти своє «Я», дізнатися таємницю, яка дасть розкритися тобі й мені».

Він закрив зошит, пригорнув його до серця, закарбував на ньому свій поцілунок. Він сподівався, що його душа, яку він залишив паперові, повернеться до нього.

СТАРТОВИЙ ПОСТРІЛ

Він вирішив змагатися з часом, неправильно сприймаючи суперника. Він гадав, що перемога на його боці. Він недооцінив свого противника, і ця недооцінка зумовила його поразку. Час тільки зробив свій стартовий постріл, як одразу вразив його мрії та розсівав їх у нього на очах — на цьому гонка й добігла кінця, навіть не розпочавшись.